

med deltagelse af kampfly, bombninger og sandsynligvis med landtropper, hvilket Dansk Folkeparti ikke kan acceptere. Efter udvalgsbehandlingen af nærværende forslag står det endog klart, at det kan regnes for overordentlig sandsynligt, at Danmark nødvendigvis må stille med landtropper. I Aktuelt den 6. oktober 1998 er forsvarsministeren citeret for, at Danmark formodentlig skal stille med 500 soldater til en landkrig.

Det er muligt, at der hos regeringen er et ønske om, at Danmark skal »placere sig på landkortet« og sidde med til bords, når det »internationale samfund« »løser« alle problemerne. I Dansk Folkeparti stiller vi os imidlertid stærkt tvivlende over for, om en militær aktion fra dansk side i en borgerkrig ensidigt rettet mod den ene part, nemlig serberne, er nogen løsning.

Kendsgerningerne er jo, at serberne bestemt ikke er de eneste, der har begået ugerningerne i det plagede område. Den etnisk albanske oprørsgruppe UCK har også – i øvrigt med hjælp fra pengeindsamlinger i en række lande, herunder Danmark – skaffet sig slagkraftige våben og også stået bag en række brutale handlinger.

Det er således helt uforståeligt, at udenrigsministeren og forsvarsministeren tror på, at danske bombardementer i Forbundsrepublikken Jugoslavien kan skabe fred. Det er helt forkert, hvis man tror på dette.

Når bombningerne er overstået, er hadet mellem de to grupper blot endnu større, og de har let adgang til våben. Hvad vil regeringen så gøre? Sætte landtropper ind? I så fald mod hvem? Skal det være imod de kristne eller mod muslimerne? Begge dele vil være helt uacceptabelt. Det er jo i høj grad en krig mellem to etniske grupper, der står fast forankret i deres religioner. Nogle vil kalde det en religionskrig. Er det Danmarks opgave at gå ind i en religionskrig?

Dansk Folkeparti mener nej.

Forbundsrepublikken Jugoslavien er ikke et NATO-land i fare, og landet er heller ikke blevet angrebet af et andet land. Der er tale om en borgerkrig, der kun kan løses ad diplomatisk vej.

Dansk militær skal trods alt først og fremmest beskæftige sig med forsvaret af Danmark, og så i øvrigt gøre det, der kræves for at forsvare NATO-territorium. Medvirken i en militær aktion i Kosova er ikke en nødvendighed for at opnå dette, hvorfor andre NATO-lande som Island, Luxembourg, Grækenland og måske Tyskland hel-

ler ikke ønsker at deltage med angrebsfly i styrken.

Det er absurd, hvis danske soldater i al fremtid på denne måde skal tvinges til at rende rundt og »løse« alle mulige uløselige borger- og stammekrige.

Men det er desværre blevet en slags automatik, at den danske regering siger ja hver eneste gang, det er på tale, at det internationale samfund skal reagere militært på en eller anden situation.

Man skal huske på, at samtidig med at disse projekter – også Kosova-angrebet – er kostbare, sættes danske soldaters liv og førlighed på spil i et område, hvor Danmark intet har at gøre med militære enheder.

Nogle mener så, at det er den nye verdensorden, vi skal vænne os til, hvor omverdenen i enhver situation, hvor et mindretal eller et flertal i et land bliver terroriseret af andre, skal gå ind og bombe eller gennemføre en militær aktion i det pågældende land.

Det ville i givet fald indebære, at vi skulle bombe kineserne, der undertrykker tibetanerne, at vi skulle bombe i Rwanda, at vi skulle bombe burmeserne, der ikke tåler opposition, og at Danmark skal medvirke i bombardementer i Nordirland, hvor terrorgrupper spreder skræk og ødelæggelse. Hvis vi skulle alt det, ville vi sandelig få nok at gøre.

Erfaringen viser, at når man skal til at gå i krig, er der højt humør og stor optimisme. »Nu skal vi klare problemerne – en gang for alle.« Det siger Gallup måske også lige nu. Men stemningen vender ret hurtigt, når de første danske fly bliver skudt ned, eller når serbere her i landet vil hævne de bomber, danskerne har kastet. Så vil de fleste bittert fortryde, hvad den danske regering førte dem ud i.

Efter Dansk Folkepartis opfattelse er det ved forhandlingsbordet, striden skal løses, ikke med danske bomber. Vi er et fredeligt land, og danskerne er fredelige mennesker.

Dansk Folkeparti kan på den baggrund ikke tilslutte sig forslaget om at sende danske militære enheder til Kosova.

Dansk Folkeparti har taget aktiv del i udvalgsarbejdet, men må desværre konstatere, at et flertal i Forsvarsudvalget har umuliggjort en seriøs behandling ved at insistere på, at nærværende forslag skulle trumfes igennem i Folketinget i løbet af mindre end et døgn, hvilket ikke levned